Далеко в морі, в одному з чаїних гнізд, що густо обліпили скелю, лежали три яєчка. Майбутня мати терпляче висиджувала їх, хоча це було не просто: хижі птахи так і чигали навкруги, очікуючи, що чайка хоч на мить покине гніздо.. Але та, незважаючи на голод, незрушно сиділа в гнізді. Довго, дуже довго вона чекала появи чаєнят. І нарешті вони подали ознаки життя: ось перше пробило шкаралупу, тоді друге, а третє чомусь зволікало. Здавалося, що йому бракує силоньки, що воно ніколи не зможе вибратися з міцної шкаралупи. Все ж по якімсь часі й воно з'явилося на світ: безпомічне і незграбне.

— Боже, яке ти огидне! — сказав найстарший брат.

— Бридкішого ще не було серед нас! — хором додали чаєнята, що купчилися довкола, а мати сором'язливо схилила голову.

Двоє старших росли, як з води, і виділялися серед усіх одноплемінців своєю вродою. Незабаром вони вже вкрилися густим пір'ям... А що ж найменше? Їло воно не менше за своїх старших братів, але й далі було таке, як народилося.

— Що ж мені робити? — звернулася мати за порадою до найстарших, найдосвідченіших чайок.— Як йому допомогти, щоб виросло?

— Принеси йому голубу рибу! — порадила сусідка ліворуч.

— Укради в рибалок омара! Може, від його м'яса мале подужчає? — запропонувала одна з найрозумніших чайок, але інша, яка сиділа на виступі, зауважила, що чаєняті зможе допомогти лише м'ясо морської черепахи.

Спробувала мати і перше, і друге, і третє, але все надаремно — наймолодший син все одно не ріс, не з'являлося на його тілі й жодної пір'їнки. Він цілими днями лежав і безпорадно дивився в морську

далечінь, де його старші брати разом з іншими пробували міць своїх крил.

Невдовзі все чаїне плем'я стривожилося. Терміново була скликана рада племені, але ніхто, навіть найстарший її член, не пам'ятав, щоб коли-небудь у їхньому племені було щось подібне. Ніхто не міг порадити, що ж чинити нещасній чайці.

"Може, риби мудріші?" — подумала вона одного дня і, вхопивши першу-ліпшу, звернулася до неї:

— Подарую тобі життя, якщо даси тямущу пораду!

Але й та не знала, що робити.

— Даремно ти думаєш, що ми, риби, мудріші! — сказала вона сумирно.— Краще звернися до черепахи Кам'яної спини. Вона така стара, що в неї від старості навіть плечі скам'яніли. Черепаха все знає, все пам'ятає, навіть пригадує, як народжувалося наше море. Коли ж і вона не знає, як зарадити твоєму лихові, тоді цього ніхто не знає!

— Я про неї нічого не чула. Де вона живе?

— В печері. На самісінькому дні моря!

— Дарую тобі життя, тільки пливи до старенької і запитай у неї, що ж мені робити? — мовила чайка і кинула рибу в море.

Не тямлячи себе від радощів, риба поспішила в печеру на дні моря, де стояла така темінь, що й серед білого дня нічого не побачиш. Усе ж риба відшукала черепаху в глибині печери й низько вклонилася їй:

— Прийшла до тебе за порадою, матінко Кам'яна спина! — І розповіла черепасі про чайчине горе.

Проте й найстаріша мешканка моря не знала, чим тут можна зарадити й, подумавши, сказала:

— Залишся тільки чекати: ачей, малий усе-таки виросте...

Вислухавши пораду сиводавньої черепахи, мати скорилася долі. День у день вона чекала чуда... Щодня літала в морську далечінь і приносила синові найбільшу і найсмачнішу рибу. Він її притьмом ковтав, але не ріс.

— Біда з тобою! — говорили йому старші брати.— Може, ти зовсім і не чаїного роду?

— А чийого ж він роду? — відганяла їх од малюка мати.

А той до всього ще й мовчав. Але одного разу, коли налетіла зграйка чаєнят і напала на нього за те, що він тільки переводить їжу, схопився малий на ноженята й мовив:

— Ще побачимо, чи переводжу!

Мати знетямилася від щастя. Нарешті її найменший заговорив! її радощам не було меж, але старші брати не переставали підсміюватися над малим:

— А що ж ти таке зробиш? — питали вони один поперед одного.— Може, полетиш? Чи спіймаєш рибу?

— І полечу! І спіймаю! — запально вигукнув малюк.— І літатиму вище й швидше від. усіх вас!

Всі пташенята, які чули його слова, засміялися у відповідь. Найстарший брат під'юджував його, щоб він ще щось сказав на потіху одноплемінцям, які оточили братів щільним колом, але той уперто мовчав.

— Він ні на кого не схожий, тому такий бридкий! — вирішила Рада племені.— Кинемо його в море.

— Тоді й мене кидайте! — вигукнула мати і розправила над малюком крила, аби хоч якось прихистити.— Або дайте йому спокій!

— Що ж, дамо йому спокій,— сказав проводир племені.— Але знай, що з твого найменшого сина ніколи нічого путнього не вийде!

Запальним словам малюка повірила тільки мати.

— Ти будеш, будеш літати,— шепотіла вона, кладучи перед ним рибу.— Будеш найгарнішою і найвідважнішою чайкою на всі три моря!

Поївши, малюк раз по раз піднімав голову й помахував крильми, наче хотів злетіти. Це смішило птахів навколо.

— Дивись, летить! — хихотіли вони дружно, але чаєня не зважало на їхні глузи. Лише невтомно клювало рибу й трудило крила.

Так і літо настало. Над морем стояла така неймовірна спека, що риба ховалася від неї на дно моря. Одного вечора над Скелею чайок з'явився Місяць, і, забачивши його, чаєня уже не відводило погляду всю ніч. Йому здавалося, що в ніжному струмуванні місячного сяйва воно могло б злетіти високо-високо над морем. Але щойно Місяць заховався за хмари, воно знесилено впало в гніздо.

А Місяць кожну ніч все круглішав. Від його сяяння сріблилося і небо, і море, та й крильця малюка, які він силкувався розправити,

виблискували сріблом. Так тривало дев'ять ночей. Дев'ять ночей Місяць ніжно сріблив дерева і скелі, небо і море. Дев'ять ночей чаєня захопленим поглядом проводжало Місяць, а на десяту змахнуло крильми й полетіло у височінь, назустріч Сонцю, що уже випливало на небокрай.

Чайки не вірили своїм очам: невже це немічне здихля справді полетіло? І гуртом — за ним, аби зблизька постежити, але і найшвидші не могли його наздогнати. Він, мов срібна стріла, зник у безкраї неба. Потім так само швидко упав на гладінь моря, підхопив рибину, відніс її в материне гніздо й знову стрілою понісся увись. Так літав, поки Сонце потонуло в морі. А з сутінками повернувся до матері, яка знову сиділа на яйцях. У дзьобі в нього була величезна рибина. Такої ще ніколи жодна чайка не ловила. Проте й мати, й інші чайки зі зграї дивилися не на рибу, а на нього, колишнє немічне чаєня. Ніхто не вірив своїм очам, бо перед ними було не безпомічне перелякане пташеня, а могутній птах, якого на Скелі чайок досі не бачили: потужні й гнучкі крила вкриті сріблястими пір'їнами, а дзьоб і кігті — рожевіші від коралів. Тільки пір'я на грудях було білим, з ледь помітним перламутровим полиском. Високо в небі, з розпущеними крилами, він був схожий на срібну хмарину, на летючого брата Місяця. Може, тому, а може, і з якоїсь іншої причини чайки стали передавати з уст в уста легенду про те, що колишнє немічне чаєня — брат Місяця. Срібний птах на те тільки всміхався і з кожним днем злітав усе вище. Даремно намагалися молоді відчайдухи наздогнати його. Всю рибу, яку він ловив у морі, Срібний птах віддавав матері. Чайки питали одна в одної, що ж він сам їсть, куди лежить його щоденна дорога, коли він зникає в небі? Ніхто нічого про те не знав, а Срібний птах мовчав.

— Глянь на нього! Яким став сильним і незалежним! — заздрісно перешіптувалися старші брати, жадібно ковтаючи рибу, яку приносив з ловів їхній молодший брат.

На всі розпитування Срібний птах тільки здвигав плечима. Нічого не відказав він і на запитання проводира чаїного племені: чи справді

Місяць йому брат? Якщо ні, то нехай пояснить, чому ж він не схожий на своїх старших братів?

— Поясни! — наполягав проводир племені. Але Срібний птах ніколи нічого не пояснював. Він стрімко злітав у небо, а по якімсь часі знову повертався на Скелю чайок. Так тривало, поки в матері вилупилися маленькі чаєнята. Знову їх було троє і всі росли, мов із води. Коли малюки вже почали пробувати міць своїх крил, однієї, повної місячного сяйва ночі, Срібний птах полетів і більше не повернувся на Скелю чайок.

Але й досі поміж рибалок можна почути легенду про те, що десь далеко в морі є скеля, на якій зупиняється перепочити Срібна чайка. Втім, про те в чаїному племені ніхто не відає, там думають, що Срібний — на Місяці. А хмари й вітри вміють берегти таємниці. Хвилі — також! Тому досі ніхто й не знає ні того, де Скеля чайок, ні того, чи оті плями на розпроміненому срібним сяйвом обличчі Місяця — справді тінь від чаїних крил?